

The Realm of
MIDDLE EARTH

Miles
50 100 150 200

Peter J. Kreeft

Tolkienovo vidění světa

e-knihy

Děkujeme Vám za nákup této e-knihy. Jsme rádi, že můžeme touto cestou přinášet dobré zprávy do světa digitálních médií.

Jestliže se Vám podařilo dokument stáhnout z nějakého webu bez placení, tak si jej, prosím, pořídte ještě jednou, férově, na našich webových stránkách <https://www.paulinky.cz/obchod/E-knihy/>. Může se Vám zdát, že je to zbytečné a že chceme na e-knihách vydělávat. I vydání e-knihy nás něco stojí, zejm. autorská práva, překlad a redakční práci. Vaše platby nám tak umožňují vydávání dalších elektronických titulů.

Nakladatelství Paulínky
www.paulinky.cz

Peter J. Kreeft

TOLKIENOV VIDĚNÍ SVĚTA

Křesťanská filozofie *Pána prstenů*

© 2005 Ignatius Press, San Francisco

© Nakladatelství PAULÍNKY, 2014
Petrská 9, 110 00 PRAHA 1
Tel.: 222 311 206
E-mail: paulinky@paulinky.cz
www.paulinky.cz

ISBN 978-80-7450-154-8 (Tištěná kniha)

ISBN 978-80-7450-297-2 (PDF)

ISBN 978-80-7450-298-9 (ePub)

ISBN 978-80-7450-299-6 (Mobipocket)

Předmluva překladatele

TOLKIENŮV ÚTĚK KE SKUTEČNOSTI

„*Pán prstenů* je svou podstatou náboženské a katolické dílo,“ napsal Tolkien roku 1953 jednomu ze svých přátel, jezuitskému knězi.

Katolické dílo? Bez jediného kostela? Bez jediného kněze? Bez otevřených zmínek o Bohu a téměř bez modlitby?

Je snadné se nechat zmást a považovat jeden z největších literárních fenoménů 20. století prostě za zábavný příběh z fantastického jinoseva, který s tím našim nemá společného zhořla nic.

Jenže Tolkien na náboženské výpovědi svého díla trvá. Katolictví je tu prý vstřebáno „celým příběhem a jeho symbolikou“. A je vstřebáno tak dobře, že ho mnozí přehlédli.

Sám autor si duchovní dimenze své mýtotvorby všiml až zpětně. Vědomě toho v tomto směru plánoval jen málo a rozhodně nemínil psát alegorii ani zašifrované kázání. Ale jakmile bylo vyprávění hotové, nemohl nepostřehnout, že se v něm

zrcadlí jeho vlastní hluboce katolické vidění světa. Zrcadlí se v celém příběhu, ne v poučkách a pojmech. Bere na sebe tvář mýtu.

Ten mýtus okouzluje. Mnohý interpret se pak chce propřemýšlet až k jeho středu a stohy tolkienologických publikací rostou. Jeden vykladač se zaměří na Tolkienovu vášeň pro jazyky, druhý na jeho inspiraci dávnou literaturou severského pohanství, další se zajímá o vliv zkušeností z první světové války, ještě jiný zkouší vypátrat odpověď v kruhu oxfordských přátel, anebo v dějinách fantastického žánru. Zkoumají se nejruznější životopisné detaily, hledají se zdroje spisovatelova umělého světa – a zapomíná se na smysl celku.

I v češtině už je k dispozici nemálo knih snažících se prokutat k jádru Středozemě. Přinášejí spoustu postřehů – a obvykle se dopouštějí přehlížení podstatného. Soustředí se na sebeprchavější inspirace lingvistické i mytologické a zapomínají přitom na *filozofický a náboženský základ* Tolkienovy tvorby. Zajímá je víc, *z čeho* spisovatel svůj svět postavil, než *co* jím chtěl sdělit. A ti, kteří zvednou oči od stavebních kamenů ke stavbě samé, v ní často vidí něco, čím není: svérázný pohanský chrám. Ve skutečnosti mají před očima katedrálu, jejíž bijící srdce se skrývá ve svatostánku. Čtou dílo, jehož úběžníkem je vtělený Bůh – o kterém se přirozeně mlčí, protože celé vyprávění zůstává zasazeno do pradějin dávno před Kristem.

Tolkienovo zaujetí mýty a jazyky nevyústilo v nějaký svévolný synkretický guláš. Všechny jednotlivé vlivy totiž nacházejí své místo v mysli autora, který si neskládal svou náboženskou

identitu, jako když zákazník v supermarketu hází zboží do vozíku, ale zůstával pevně zakořeněn ve svém katolictví. To se také stalo světonázorovým rámcem pro všechny rozmanité prvky, z nichž je Arda¹ poskládána.

Sekulární tolkienofil jistě může namítnout, že ho autorova náboženská příslušnost nijak nevzrušuje a že církevní řeči by ho jen připravily o požitek z četby. Má na to právo. Sám spisovatel nikoho svým katolictvím po hlavě mlátit nechtěl. Křesťanstvím je sice prostoupena takřka každá stránka jeho díla, ale natolik diskrétně a jemně, aby se čtenář necítil podvodně sváděn.

Není třeba zajímat se o Tolkienovo náboženské vyznání, aby si člověk mohl jeho knihy náležitě užít. Ale pro toho, kdo chce najít ke kouzlu Středozemě klíč, kdo chce nejen zakoušet, ale i rozumět, je už katolická stránka věci nepominutelná.

Pán prstenů není (naštěstí) traktátem, který by ve prospěch víry argumentoval. Je vyprávěním – a vyprávění nepřesvědčují, nýbrž vtahují dovnitř. Tolkien dává čtenářům *zakusit* vesmír viděný katolickými očima, aniž by o Bohu musel pronést jediné slovo.

Životopisci často Tolkienovu víru reduktivně vysvětlují namísto toho, aby se v jejím světle snažili autorovo dílo pochopit. Nehledí na katolictví jako na vnitřní zdroj jeho světa, ale spíš jako na snadno pominutelný přídavek, jako na další

1 Arda – elfsky Středozem – pozn. red.

položku z inventáře spisovatelových svérázností, kam patří i záliba v pohádkách a odpor k francouzské kuchyni. Objasňují jeho zbožnost vztahem k dávno zemřelé matce mučednici, či přísnou výchovou pod dohledem kněze poručníka. Tolkienovo katolictví je jim hlasem *sentimentu*, nebo *super-ega*. Nepřijímají je jako tajemství, jež je samo cestou k pochopení Středozeemě. Raději je rozeberou na kusy – na hromádku příčin a vlivů. Avšak Gandalf říká: „Ten, kdo rozláme věc, aby zjistil, co je zač, opustil cestu moudrosti.“

Křesťanství není pro přitažlivost Tolkienova světa náhodné. *Pán prstenů* neuchvacuje *navzdory* tomu, že autor byl katolík, ale do značné míry *právě proto*. Sám to tak viděl a byl po vydání svého nejslavnějšího díla poněkud rozpačitý z chvály nadšených ekologů i květinových dětí, zatímco v křesťanském tisku převládalo ticho. Byl milován, chválen – a zůstával nepochopen.

Tolkien katolický

A tak je tomu i dnes. Je s podivem, s jakou lehkostí bývá autorovo nepřehlédnutelné katolictví v tolkienologické literatuře přehlíženo. Přitom postupuje celým jeho žitím.

Tolkien byl nejprve vychováván matkou, vdovou, která za svou konverzi k opovrhované římskokatolické církvi zaplatila ztrátou veškeré podpory příbuzných, svým zdravím a možná i životem.

Dospívání prožil jako sirotek v péči otce Francise Morgana z Birminghamské oratoře, založené dnes už blahoslaveným kardinálem Newmanem. Denně tu ráno ministroval při mši.

Později, když se zamiloval do o tři roky starší a stejně jako on osiřelé Edith Brattové, mu zmíněný kněz románek zakázal. Vztah by v tu chvíli – Tolkienovi bylo šestnáct – neměl valnou perspektivu a jen by nadaného studenta vzdálil vidině stipendia na Oxfordu. Mohl z toho být konflikt jako z červené knihovny spojený se vzpourou proti pedantskému knězi, prudérní církvi a příliš náročnému Bohu. Jenže chlapec poručníka poslechl. Tři roky se s milou neviděl ani jí nepsal. Teprve v den svých jednadvacátých narozenin, už jako oxfordský stipendista, vzal do ruky pero, aby dal Edith vědět, že si ji chce, pokud by souhlasila, stále vzít. Ona svolila k setkání. Vzápětí pak zrušila zasnoubení s jiným a vstoupila do manželství, které trvalo až do její smrti – bezmála 55 let. Kdo by četl Tolkienovy dopisy, marně by hledal slova zášti vůči knězi, který se postavil do cesty adolescentní lásce. Starý spisovatel ještě jako vdovec vzpomínal na svého poručníka s vděkem.

Roku 1916 se pak čtyřiaadvacetiletý Tolkien stal nejen ženatým mužem, ale také úspěšným absolventem filologických studií s vyhlídkami na akademickou dráhu – a nakonec i vojákem poslaným do řeže na Sommě, v níž padla většina jeho přátel. Ve výcvikových táborech a bahnem zalitých zákopech se zrodily první kapitoly jeho legendária, jež byly jednou z odpovědí na zmar všude kolem. Tou druhou byla modlitba. O čtvrt století později, když Evropu znovu zasáhne velká válka, spisovatel

píše jednomu ze svých synů zděšenému hulvátstvím armádního žití, aby si tak jako kdysi on v těžkých chvílích opakoval latinsky kánon mše svaté.

Po návratu z války je Tolkienův život už převážně „jen“ dějiny všedního dne. Jsou to roky trávené v pravidelném rytmu mezi domovem a univerzitou, nejprve v Leedsu a od roku 1925 pak už téměř bez přerušení v Oxfordu. Během svého středního věku spisovatel Británii ani jednou neopustil. Zdánlivě se nic nedělo a přitom právě pod povrchem středostavovské každodennosti – mezi opravováním písemných prací a starostí o stonající děti – se rodilo jedno z nejhrdinštějších a nejfantastičtějších děl 20. století.

K těmto letům s pravidelným režimem patřil vedle domova a univerzity také chrám. Takřka denně jezdil Tolkien ráno před začátkem práce na kole na mši svatou. Chodil často ke svatému přijímání a pokaždé – jak bylo tehdy zvykem – se předtím vyzpovídal. Mnohdy s sebou bral i děti – měl dceru a tři syny, z nichž nejstarší se později stal knězem.

Spisovatelovo neředěné katolictví zahrnovalo vše, nad čím osvícenější kolegové akademici ohrnovali nos: svátky, posty, umrtvování, adorace, modlitbu růžence, úctu ke svatým, víru v zázraky, věrnost dogmatům i život ze svátostí. A především lásku k liturgii, v jejímž středu stála Nejsvětější svátost, trvalý předmět Tolkienovy fascinace – ať už se mše svatá sloužila potichu v ošklivém kostelíku na předměstí, anebo ve slávě, se zpěvy a stříbrnými trubkami během pozdvihování (jak vzpomíná v jednom z dopisů).

Ve stáří čekala Tolkienovo tradiční katolictví zkouška loajality vzhledem ke změnám po Druhém vatikánském koncilu. Nebylo mu osobně blízké ani *aggiornamento*, ani *archeologismus* – netoužil po církvi, co se přizpůsobuje „naši ohavné době“, ani po církvi, co se zkouší vracet k počátkům. To, co je *nové*, stejně jako to, co je *původní*, pro něj nebylo samo o sobě zárukou hodnoty. Tolkien naproti tomu líčil církev jako živý organismus – jako strom, který vyrostl z hořčičného zrna a zrnu už se nepodobá, což však neznamená, že má být ve jménu návratu k původnosti podřát u kořenů. Spisovatel se hlásil k živé tradici, která je vzdálena Sarumanově pokrokové vizi, ale i elfskému balzamování včerejšků, jak se o ně marně pokoušejí v Lórienu.

V posledních letech života oplakával ztracený katolický jazyk symbolů a bohatých liturgických gest. Choval odpor k civilnosti, k bezprostřednímu srozumitelnému, které vytlačilo hloubku. Zůstal však v duchu Petrovy odpovědi „Pane, kam jinam bychom šli“ až do smrti věrným účastníkem bohoslužeb – především pro touhu po eucharistii, která představuje klíč k jeho životu i dílu.

Eucharistie v srdci Tolkienova světa

Pán prstenů je kniha prostoupená vědomím vyhnanství – smutkem lidí, kteří jsou na světě příliš krátce, než aby se v něm mohli zabydlet, a smutkem elfů, kteří sice neumírají,

ale zároveň nedovedou zastavit čas a s ním i ztrátu všeho, co milují, v proměnách dní. Nemocné exilem jsou tu bytosti smrtelné i nesmrtelné. A plnost tušená za obzory tohoto světa je tu podána jen v náznacích. Dokonce i do mnoha stran rozvedený „happy end“ zde zanechává pocit teskna. Cíl hledání i cesta k němu jsou jen tušeny, ne vysloveny.

Frodův „výstup na Golgotu“ i jeho plavba za obzor obojí plaše předznamenávají – cíl, jímž je nebe, i cestu, jíž je následování Krista.

Naplněním předznamenávaného je teprve Bůh, který dlouho po konci Třetího věku přišel na svět, Bůh sestupného pohybu – krácející od nahoty v betlémské stáji až po nahotu na kříži. Celý jeho život znamená zříkání se sebe a dar pro druhé. Zpřítomněním tohoto sebedarování Otci a všem lidem je pak v dějinách svátost eucharistie – pravý protiklad Prstenu moci.

Prsten poskytuje svým nositelům seberozpínavou iluzi božství, božství spočívajícího v moci nad jinými a spojeného s falešnou nesmrtelností v podobě úporného lpění na životě, dokud z něj nezbude jen stín. Kdo vládne Prstenem, stoupá nad druhé a vším pod sebou se sytí.

Eucharistie zprostředkovává těm, kdo ji přijímají, skutečné božství, božství spočívající v připodobnění Kristu, který se zříká sebe pro Otce i pro člověka, je *poslušným Božím Synem i služebníkem lidí*. Odpovídá na touhu hladových tím, že je sytí sebou – chlebem sebeztrácení – a sobě je také připodobňuje. Stává se těm, kdo se mu otvírají, cestou ke skutečné nesmrtelnosti v podobě ochoty darovat život pro druhé. Kdo se sytí

tímto chlebem, dostává sílu ke sklánění. Nedělá si z lidí potravu – sám se jim za potravu dává.

Z nejdůvěrnějších míst Tolkienových dopisů zaznívají vyznání o eucharistii: „Do Nejsvětější svátosti jsem se hned zamiloval – a z Božího milosrdenství jsem o tuhle lásku nikdy nepřišel.“ Spisovatel zná „pocit šířajícího hladu“ tváří v tvář „neutuchajícimu volání svatostánku“. Synovi radí, aby ke svatému přijímání šel schválně za odrazujících okolností – třeba když namyšlený a blábolivý kněz káže unuděné farnosti: právě tehdy si totiž lépe může uvědomit sílu svátosti samotné. Jinde se zas objeví autorova rozhořčená zmínka o protestantské destrukci mše svaté. A když dojde na slova o reformách Druhého vatikánského koncilu, prohlásí Tolkien, že se jen stěží mohou rovnat revoluci, již přinesl Pius X., když povolil časté svaté přijímání.

Eucharistie zůstává Tolkienovou nejtajnější a nejtrvalejší láskou. Když už se o ní zmíní, píše o ní vášnivěji než o góštíně i než o své vlastní ženě. V žádných jiných jeho slovech není takový oheň.

A tato láska člověka přivádí i k hloubce *Pána prstenů*, který je příběhem o „posvěcení pokorných“, o pravé a falešné nesmrtelnosti, o seberozpínání a sebezřeknutí. Na jedné straně Prsten a na druhé Nejsvětější svátost – prstenový paradox hladu, jaký nedokáže nasytit ani celý svět, a eucharistický paradox touhy, která je sycena ve stávání se chlebem. Rozpínání Odulino, Sauronovo, Sarumanovo a mužů Númenoru proti

dobrovolnému umenšení sebe sama v podání Gandalfa, Galadriel, Aragorna, Faramira, Froda nebo Sama.

Eucharistie také otvírá tajné dveře k Tolkienovu životu.

Spisovatel cestoval jen málo, ale jeho příběhy jsou plné putování. Obýval ošklivý dům na okraji Oxfordu, ale psal o dech beroucích krásách Středozemě. Jeho vlastní profesorské dny se odvíjely podle pravidelného schématu, zatímco své hrdiny vystavoval vždy novým nečekanostem. Byl věrným manželem a milujícím otcem – „Je to ten nejženatější muž, jakého znám,“ prohlásil o něm přítel Lewis – ale ve svých fantastických krajínách nechal k obzoru kráčet povětšinou osamělé chodce.

Mnozí vykladači vidí mezi spisovatelovým usedlým životem a jeho rozmáchlou představivostí podivuhodný, nevysvětlitelný rozpor. A když už přijdou s vysvětlením, spatřují ve Středozemi kompenzaci tíhy všedních dnů.

Výsledkem každé takové interpretace je však Tolkien schizofrenik žijící zároveň ve dvou nespojitých světech – v jednom létají draci a ve druhém leží děti doma se spalníčkami.

Ve skutečnosti jsou však dobrodružné stezky Ardy s omšelým oxfordským předměstím v Tolkienově životě těsně, neoddělitelně spojeny. A to právě prostřednictvím eucharistického paradoxu. Nejsvětější svátost není jen klíčem ke spisovatelovým knihám, ale také odpovědí na zdánlivý protiklad mezi pohádkovou říší a světem nudných schůzí na fakultě.

V Tolkienově každodenním životě se nevyskytují tajné milenky, dobrodružná zaměstnání ani exotické kraje. Těžko

si představit existenci navenek víc maloměstskou, než byla ta jeho. Ale pokojný život v rytmu všedních dnů spisovateli nebyl smutným kompromisem, nýbrž radikální volbou. Jednalo se o projev víry v paradoxní nebeskou matematiku, podle níž se k naplnění „stoupá směrem dolů“. Poslední budou první, kdo se ponížují, budou povýšeni a jen zrno, které padne do země a zemře, vydá plody. Bezedná, věčně žíznivá propast toužícího srdce zde není sycena vodami světa, po nichž se znovu žízní, ale pomocí eucharistie – a je tak proměněna ve zdroj živé vody, který dává druhým pít. Všední den už není jen místem hladu, jaký žádný člověk ani žádná věc nenasytí, ale prostorem pro sebeztrácení. Kdo žije s vědomím, že potravou pro srdce není svět, ale Kristus a že „nudná předměstí“ nejsou místem seberealizace, ale sebedarování, kde lze prolévat vlastní krev po kapkách, ten může chodit do práce a vychovávat děti a přitom krok za krokem kráčet ve Frodových stopách k Orodruině, po cestě zdánlivých proher, která však míří k Zemi neumírajících.

Bylo by chybou vnímat Středozem jako náhražku, jíž si Tolkien kompenzoval nevzrušivost svého profesorského žití. Neutíká totiž od skutečnosti, ale právě *k ní*. Odhaluje její pravou tvář. Za pocit zevšednění neviní realitu, ale člověka, který na ni hledí. Šedí je důsledkem nemocného, znuděného, hříšným majetnictvím nakaženého lidského pohledu, který už není schopen vidět ve stvoření jeho skutečnou krásu. Rutina přikryla oči šedí – a fantastická literatura v Tolkienově podání chce zázrak z prachu zvyku vyhrabat. Na rozdíl od většiny fantasy a sci-fi

titulů, které zaplavují knihkupecké pulty, nemá být Středozem drogou proti banalitě ani proti tíze naší zodpovědnosti za svět. Tahle výprava znamená sice útek, ale – jak píše autor v eseji *O pohádkách* – je rozdíl mezi útekem z vězení a zběhnutím z boje. Tolkien pomáhá člověku prchnout ze žaláře všednosti, do něž ho uvěznil vlastní nemocný zrak. Vysvobozený vězeň pak nemá být zběhlíkem ze života, ale tím, kdo slouží dobru a kráse, kterou v krajinách Ardy zahlédl.

Tolkienova fantastika chce napomáhat při obnově správného vidění světa. Odhaluje krásu stvoření, která mohla být dosud skryta. Neoslavuje vítězství iluze nad plytkou realitou, ale náznakem ukazuje realitu v její skutečné slávě, oděnou do původní krásy.

Postmoderním čtenářům Tolkienových děl může být toto pojetí fantastična zatěžko přijmout. V záplavě virtuálních realit představujících život přitažlivější, než jak jej žijeme, se nám zdá k nevíře, že by nakonec tím nejpřitažlivějším mohla být sama *skutečnost*. Ať už je však současnému člověku křesťanské učení o tom, že realita nakonec převýší každý sen, jakkoliv cizí, přesto je dobré mít na paměti, že Tolkienovi cizí nebylo. Nepsal proto, aby se do krásy fantastických světů skryl, ale proto, aby skrze ni poukázal na krásu tohoto světa a toho, který má přijít. Navštívit Středozem pak neznamená udělat si prázdniny od každodennosti, ale odhalit stopy věčnosti ukryté pod jejím povrchem.

Jazykem mýtu – prostřednictvím obrazů a událostí, ne pojmů a argumentů – sděluje Tolkien skrz svůj svět pravdy

u kořene také našeho současného, zdánlivě mnohem prozaičtějšího světa. Neupadá do plytkých alegorických schémat a přitom vypráví příběh, jehož jsme součástí, příběh o stvoření, pádu, prozřetelnosti, vině, odpuštění, milosti, posvěcení a domově, který vyhlížíme.

Kreeft a závoj Tolkienových komnat

Katolické kořeny Tolkienova díla je pro čtenáře naší doby nesnadné spatřit. Spisovatelovo vidění světa, které bývalo ze stránek jeho knih přátelům a současníkům zjevné, se uprostřed sekulární epochy stává čímsi cizím, do čeho je zájemce třeba uvést.

K porozumění hlubinnému rozměru Tolkienových textů napomůže jednak obeznámenost s autorovými filozofickými a teologickými východisky a jednak čisté srdce. Poznatky samy totiž nestačí – kniha, která pod vřavou vnějšího vyprávění šepotá o svatých věcech, bude srozumitelná nejlépe těm, kdo sami touží po svatosti.

Následující práce amerického filozofa Petera Kreefta čistotu srdce sice nenahradí, ale může přinejmenším poskytnout onen titulem slibovaný úvod k „Tolkienovu vidění světa“. Těm, kdo jsou již uchvácení Středozemí, knížka rozkryje souvislosti mezi autorovými filozofickými postoji a kouzlem jeho psaní.

Text bude k užítku přinejmenším třem okruhům čtenářů. Jednak tolkienofilům, jež zajímá hlubší duchovní rozměr

autorova světa, jednak křesťanům, kteří tuší, že *Pán prstenů* je dílem věřícího spisovatele, a přáli by si poznat v čem a proč. A nakonec těm, kdo mají zájem o přístupný úvod k filozofii. Kreeft totiž hledá Tolkienovy odpovědi na mnohé z největších otázek, které si lidstvo ve svých dějinách kladlo, na všechna ta velká „kdo jsme?“, „kam jdeme?“, „co můžeme poznávat?“ a „v co smíme doufat?“.

Průvodcem po odpovědích je zde především Tolkienův přítel C. S. Lewis, známý křesťanský apologeta a autor *Letopisů Narnie*. Oba profesory pojila víra v křesťanské zjevení. Oba patřili k předním členům literárně-debatního společenství Inklingů². Oba se na Oxfordu věnovali anglickému jazyku a literatuře. Oba nesnášeli auta a milovali pivo. Oba znali tesknou touhu po vzdáleném a psali fantastické příběhy z nenavštívených krajin. Výčet všeho, co měli společné, by mohl být dlouhý – stejně jako výčet toho, v čem se neshodli.

Pro Tolkiena byl každý výlet procházkou s mnoha zastávkami nad kytkami a brouky, zatímco Lewis „bezohledně“ mířil k dalekému cíli. Tolkien byl, jak víme, kovaný katolík, zatímco Lewis se hlásil k volnějšímu anglikánství. Tolkien byl vybíravý čtenář, který tak dlouho hladověl po skutečně dobré knize, až si musel jednu takovou napsat, zatímco Lewis zůstával literárním „všežravcem“. Tolkienovi trvala perfekcionistická práce na *Pánovi prstenů* dvanáct let, zatímco Lewis některé své texty

2 Skupina anglických, převážně křesťanských akademiků a literátů, kteří se scházeli v Oxfordu od 30. do 60. let 20. století – pozn. překl.

podruhé četl teprve po vydání. Tolkien byl mužem detailů a filologických precizností, zatímco Lewis mužem celků a filozofických rozmáchlostí.

Leckdo by mohl namítnout, že jsou si navzájem příliš vzdáleni, než aby jeden mohl s výkladem druhého pomoci. Při pohledu zblízka se skutečně ukazuje, co všechno je dělí. Ale kdo na ně pohlédne z dálky, ze samého středu sekulární pouště, v níž stojíme, uvidí, že oba pánové obývají tutéž duchovní a literární krajinu.

Peter Kreeft záměrně zdůrazňuje to, co oba literáty pojí, a elegantně využívá explicitnějšího Lewise k osvětlení záhadných míst Tolkienova světa. Knížka tedy může sloužit ještě čtvrté skupině čtenářů, totiž těm, které zajímají myšlenky, jež byly společným majetkem jinak rozmanitého společenství Inklingů.

Předmětem Kreeftova zájmu není souvislost mezi Tolkienovým životem a dílem, nýbrž souvislost mezi Tolkienovým *myšlením* a dílem. Sám oxfordský spisovatel nebyl zrovna příznivě nakloněn pokusům rozkrývat text pomocí životopisného zkoumání, ale nikdy se nebránil rozkrývání filozofických a teologických kořenů svého fantastického světa.

Kreeft je rozkrývačem asertivním, jenž nemiluje nuance a svou přímočarostí může nejednoho nahněvat. Spíše než mužem plachých otázek je mužem břitkých odpovědí. Svou suverenitou připomíná „filozofa s kladivem“ Friedricha Nietzscheho, byť oba zastávali téměř protikladná stanoviska.

Rizikem takto sebevědomých textů je samozřejmě ztráta jemného rozlišování. Jenže tváří v tvář již zmíněnému rozmlžování Tolkienova křesťanství v dosud česky vydaných textech je třeba jasných vět a ostrých argumentů, které otevřeně vysloví, odkud autor čerpal. Teprve pak nastane čas pro nuance.

Kreeft se nebojí říkat to, o čem se mlčívá. Ale jako každý komentář i tento při vši své vehemenci závoj Tolkienova psaní pouze poodhalí. Cesta k porozumění už dál nevede zemí nových *znalostí*, ale zemí *činů*, totiž přes křesťanskou etiku, modlitbu a život ze svátostí, přes katolickou praxi ve spisovatelových stopách. Právě tak je možné sestupovat stále hlouběji k tajemství Tolkienova světa.

Ti, kdo vládnou angličtinou a přece jen touží ke katolickému jádru Středozemě proniknout nejen žitím, ale i přemýšlením, se pak mohou obrátit k textům Josepha Pearce, Richarda Purtilla, Bradleyho Birzera či Stratforda Caldecotta, ale především k Tolkienovým vlastním *Dopisům (Letters)*, které snad jednoho dne budou vydány i česky.

Štěpán Smolen

Úvod

„To snad ne! Snad ne další knížka o Tolkienovi?! Proč bych měl číst zrovna tuhle?“

Lidé si obvykle pamatují, kde zrovna byli, když Ameriku postihla některá z velkých tragédií jejích dějin – ať už jde o 11. září, o atentát na prezidenta Kennedyho nebo o útok na Pearl Harbor.

Lidé si většinou také pamatují, kde zrovna byli, když poprvé četli *Pána prstenů*.

Pamatujeme si vzrušení nad tím objevem. Stál před námi svět, který byl *skutečný* – dokonce skutečnější a „vydatnější“ než ten, jenž jsme otevřením prvních stran knihy opustili. Ty vstupní stránky byly kouzelnými dveřmi, jimiž jsme do Tolkienova světa vkročili. Nebyla to jen okna, kterými bychom dovnitř nahlíželi, jako to děláme u klecí v zoo. Nebyli jsme tu

jako turisté, byli jsme tu doma. Tenhle svět jsme znali. Byl to ten náš, jen viděný jasněji než kdykoliv předtím.

Zkoumat Tolkienův svět nebylo pouze „zajímavé“ (máme-li ten laciný a prázdný eufemismus vůbec použít). Nebylo to ani „jen“ okouzující. Byla to čistá radost. Věděli jsme, že jsme se právě dotkli pravdy. Tahle knížka byla návratem domů. Zlomila nám srdce.

Následná čtení potvrdila, že Tolkienův svět je skutečný a pravdivý – a radost zas vysvitla jako slunce. Nikdo neče *Pána prstenů* jen jednou a to je ta nejjasnější známka skutečně Velké knihy.

Když se však obrátíme k sekundárním pramenům, ke knížkám o *Pánovi prstenů*, už nepociťujeme totéž vzrušení nad objevem, tu radost a vděčný úžas. Necítíme z nich tutéž ostrou vůni pravdy, i když třeba pravdu říkají. Nechceme totiž, aby nám někdo opakoval, co nám pověděl Tolkien sám. Nechceme shrnutí Tolkiena, nýbrž Tolkiena. Nechceme knížky o Tolkienově světě, ale Tolkienův svět.

Tahle kniha není o Tolkienově světě. Je o jeho vidění světa, o jeho filozofii. Zkoumat *právě ji* může být novým dobrodružstvím. Protože tahle filozofie je sice stejně tak součástí Tolkienova světa jako války, národy, dějiny, jako všechno to, co v něm fascinuje a děsí, avšak není na povrchu jako to ostatní, ale je ukryta pod ním nebo za ním nebo kdesi uvnitř, uvnitř věcí a událostí, o nichž se vypráví. Pokud by byl *Pán prstenů* alegorií, čněla by filozofie na povrchu jako skaliska. Namísto toho je spíše jako žhavé zemské jádro: ústřední, ale skrytá.

Proto tato knížka může být druhým dobrodružstvím obje-
vování. Až ji přečtete, budete vědět, proč jste věděli, že jste se
dotkli Pravdy, když jste *Pána prstenů* poprvé vzali do rukou.

Čtvero užití této knihy

Tahle knížka jsou vlastně čtyři v jedné.

Za prvé je to dobré čtení a objevitelská výprava do filozofic-
kého srdce Středozemě.

Za druhé může být knížka využita jako vědecká pomůcka,
jako konkordance. Podává přehled filozofických témat v *Pá-
novi prstenů* rozvržený do padesáti otázek, k nimž je připo-
jeno množství odkazů jednak přímo k tomuto Tolkienovu
dílu a jednak k dalším autorovým textům, které představují
jeho nejvěrnější výklad – k eseji *O pohádkách*, k *Silmarillionu*
a k *Dopisům J. R. R. Tolkiena* (viz s. 309–331).

Když odkrýváme věci sami, je to mnohem zajímavější, než
když nám je někdo cizí omílá. Ještě vzpomínám na to vzruše-
ní, když jsem se poprvé naučil používat konkordanci ke studiu
Bible. Dozvěděl jsem se tak daleko víc než při použití jakého-
koliv sekundárního zdroje. Konkordance se podobá spíš pří-
ručce k práci v laboratoři než učebnici chemie, spíš notovému
záznamu než nahrávce, spíš kuchařce než tácu s nedojedený-
mi zbytky. Je to více mapa pro vaše vlastní putování než deník
z cizí cesty.

Za třetí lze knihu použít jako poutavý úvod do filozofie. Mnohé z padesáti otázek, do nichž je rozvržena, totiž patří mezi velká témata filozofie – ta tu ale nejsou oděna v nepřístupném brnění ze ztvrdlých definic a strnulých, bojišti vzdálených pojmů.

V rámci kurzu filozofie může být knížka použita po boku nějaké klasické básně nebo románu, který by reprezentoval co možná nejopačnější pohled na svět: například vedle Sartrovy *Nevolnosti*, Camusova *Cizince*, Lucretiova spisu *O přírodě*, Skinnerova románu *Walden dva* („Walden Two“), Faulknerova románu *Hluk a vřava* anebo veršovaného dramatu Thomase Hardyho *Vladaři* („The Dynasts“).

Tato kniha představuje každé z filozofických témat spojených s *Pánem prstenů* čtverým způsobem:

- a) pomocí vysvětlení smyslu a důležitosti dané otázky;
- b) pomocí klíčové citace z *Pána prstenů*, která ukazuje Tolkienovu odpověď (na mnoho dalších pasáží se odkazuje v konkordanci);
- c) pomocí úryvku z některého z dalších Tolkienových textů (nejčastěji dopisů), který dotyčné téma z *Pána prstenů* doplňuje nebo vykládá;
- d) pomocí slov Tolkienova nejbližšího přítele C. S. Lewise, který tytéž myšlenky vyjadřuje přímo.

Vzhledem k tomu, že pro současné autory platí omezení co do citování zmíněných spisovatelů, zveme čtenáře, aby si sami vyhledali pasáže z jejich díla, na které v této knize odkážeme. Všechny tolkienovské odkazy se vztahují k třísvazkovému

českému vydání *Pána prstenů* (Praha, Argo 2006–2007 – pozn. překl.).

Za čtvrté lze knihu použít také k prozkoumání toho mnohého, co pojí Tolkiena a Lewise. Většina těchto souvislostí není dána přímým vlivem, jaký by jeden na druhého měli, ale tím, že oba znají a uznávají tytéž zdroje v rámci téže velké tradice, jíž je předmoderní literatura, filozofie a náboženství Západu.

G. K. Chesterton a Hilaire Belloc si byli jako přátelé i ve svých filozofických a náboženských přesvědčeních natolik blízko a natolik se oba cítili povoláni vést svatou válku proti modernímu světu, až si vysloužili označení „netvor jménem Chesterbelloc“. Stejně tak dobře bychom tu mohli hovořit o „netvorovi jménem Tolkienewis“.

Ale Tolkien přece nebyl filozof!

„Tolkienova *filozofie*“? Není to něco jako „Chopinova politologie“ nebo „Euklidova teologie“? Vždyť Tolkien nebyl filozof, ale filolog!

Máte pravdu, Tolkien vskutku nebyl profesionální filozof – jako ani většina z vás pravděpodobně není. Měl ale velmi svébytnou a jasnou filozofii, své vidění života a světa (*Lebensanschauung* a *Weltanschauung*, jak říkají Němci). A tahle filozofie rozhodně nemůže být z jeho životního díla vytěsněna. Jako naše náboženství, pohlaví, věk a národnost, tak i naše filozofie prostupuje vším, co děláme. Hinduista by napsal docela jiného

Pána prstenů než katolík. Žena by napsala jiného *Pána prstenů* než muž, adolescent jiného než dospělý člověk a Ital úplně jiného než Angličan. A stejně tak je jisté, že i marxista, karteziánský racionalista, hegeliánský idealista nebo (Bože chraň!) „derrida-daistický“ dekonstrukcionista by přišli s naprosto jiným *Pánem prstenů* než Tolkien.

Filozofie se, Bohu díky, neomezuje jen na filozofy. Každý člověk nějakou filozofii zastává. Jak ostatně praví slavná Ciceronova věta – nemáme na výběr, zda budeme mít nějakou, nebo žádnou, ale jen mezi tím, zda budeme mít dobrou, nebo špatnou. A nepřijmout, že nějakou vůbec máme, znamená mít tu špatnou: totiž takovou, která sama sebe nezná. Jak by tedy mohla znát něco jiného a nás tím spíš?

Velikost *Pána prstenů*

Anglické literární elity zachvátila hrůza, šok a pohoršení nad výsledky oné nevinné ankety o nejlepší knihu 20. století, kterou vyhlásil provozovatel jednoho významného knihkupeckého řetězce mezi anglofonními čtenáři. Tato jedinečná událost skončila drtivým vítězstvím *Pána prstenů*. Hranice ankety se třikrát rozšířily: nejprve na světovou čtenářskou obec, potom do kyberprostoru skrze portál Amazon.com, nakonec se dotaz týkal dokonce „největší knihy tisíciletí“. Vítěz byl stále tentýž.

Kritici supěli a úpěli, mručeli a skučeli, hekali a hledali vysvětlení. Jeden sebekriticky prohlásil, že selhali a promarnili své vzdělávací úsilí. „Proč vůbec lidi učit číst, když potom budou číst *tohle*?“

Všechny ty ankety prozradily o *Pánovi prstenů* jednu důležitou věc: totiž, že je to klasika, kniha milovaná lidmi, lidskou přirozeností, kdekoliv se tato přirozenost vyskytne. A prozradily jednu důležitou věc i o kritikách: že v této namyšlené oligarchii mimoňských elitářů se lidská přirozenost nejspíš nevyskytuje. Dál prozradily důležitou věc také o naší kultuře, tutéž věc, která se ukazuje i v mnoha jiných anketách týkajících se filozofie a hodnot: že naše kultura vůbec *není* rovnostářská, že je to ve skutečnosti jedna z nejméně rovnostářských kultur v dějinách. Vždyť ve které jiné se kdy pohled učitelů na život a na svět tak zásadně lišil od pohledu jejich žáků?

Každá lidská duše prahne po „dobru, kráse a pravdě“, chce je naprosto a neomezeně. A jsou to právě tyto tři nejzákladnější hodnoty, mezi nimiž je propast nejhlubší. Obyčejní lidé dosud věří ve skutečnou mravnost, v opravdový rozdíl mezi dobrem a zlem, v objektivní pravdu, možnost ji poznat a v nadřazenost krásy nad ošklivostí. Ale naši vzdělavatelé a „odborníci“ (otec Richard John Neuhaus je nazývá „tlachajícími třídami“) mají vůči těmto třem tradičním hodnotám asi takový vztah, jako měli – podle rozšířeného mínění – středověcí inkvizitoři vůči čarodějnicím. Naši umělci dávají záměrně přednost ošklivosti před krásou, naši moralisté se bojí dobra více než zla a naši

filozofové se hlásí k různým formám postmodernismu, který redukuje pravdu na ideologii nebo moc.

Není tedy divu, že v kultuře, kde se filozofové vysmívají moudrosti a moralisté morálnosti, kde kazatelé jsou největšími pokrytci a sociologové jako jediní nevědí nic o dobré společnosti, kde psychologové mají nejpoptenější psychiku, kde profesionální umělci jsou těmi jedinými, kdo skutečně nenávidí krásu, a kde se liturgisté mají k náboženství tak jako dr. Van Helsing k Drákulovi – že v takové kultuře jsou literární kritici těmi posledními, kdo poznají dobrou knihu, když ji uvidí.

Co tedy s nimi máme dělat? Nejlepší bude jim nevěnovat pozornost. Člověk tím může pro záchranu civilizace vykonat víc než čímkoliv jiným, co by snad mohl udělat (kromě případu, že by se stal svatým). Také je to pořádně namíchne – kritici se totiž touhou šokovat a hrůzou z přehlížení podobají pubertákům.

Pán prstenů je měřítkem hodnot. Básník W. H. Auden řekl: „K literárním názorům někoho, komu se ta kniha nelíbí, už nebudu mít důvěru, ať už se budou týkat čehokoliv.“¹

Pán prstenů je však měřítkem nejen literární soudnosti, nýbrž celé osobnosti daného člověka. Milovníci Tolkiena jsou téměř vždy dobří, poctiví lidé. Někteří se podobají hobitům, jiní elfům, ale žádní skřeti. A na druhou stranu, ne všichni odpůrci Tolkiena jsou sice skřeti, ale všichni skřeti jsou odpůrci Tolkiena.

1 Program BBC *Kritikové*, 16. listopad 1955.

Proč tedy téměř všichni ostatní s výjimkou kritiků označili *Pána prstenu* za nejlepší knihu století? Nejpresnější odpověď na tuto otázku je Lewisova recenze *Společenstva Prstenu*:

Dosud nikdy nevzniklo něco podobného [...]. Žádná kniha zatím pravděpodobně nepřišla s tak radikálním uskutečněním toho, co sám autor jinde nazývá „lidským tvořením“ (*subcreation*) [...]. Nestáčil mu napsat vlastní příběh, ale s hýřivostí, co téměř nezná míru, vytváří pro své vyprávění celý svět i s jeho teologií a mýty, zeměpisem, paleografii a dějinami, s vlastními jazyky a typy bytostí – svět „plný prapodivných tvorů“. Už jenom jména sama jsou hostinou [...]. Stěží můžete někam stoupnout [...], aniž byste rozvířili prach dějin. Náš vlastní svět, až na určité vzácné chvíle, stěží bývá takto přetížený vlastní minulostí [...]. Ocitáme se tu nepochybně na nejzazší hranici tvořivosti, kdy autor dává zrod něčemu, co jemu samotnému nepatří, a tím méně někomu jinému. Co když mýtotvorba nakonec není tou nejsubjektivnější, ale naopak tou nejméně subjektivní z činností?

Tahle kniha člověka zasáhne jako blesk z čistého nebe. [...] Je v ní krása, co se zarývá dovnitř jako meč a pálí jako chladné železo. Tahle kniha láme srdce.

Je to univerzální klíč, můžete ho použít na libovolné dveře [...]. A pokud jde o eskapismus, o útoky ze světa, to, před čím tu především utíkáme, jsou spíš iluze našeho všedního života.

„Ale proč,“ (ptají se někteří), „proč by měl člověk, když chce něco podstatného sdělit o tomto skutečném lidském světě, mluvit jazykem mýtu?“ Jednou z hlavních věcí, kterou se nám autor, domnívám se, snaží říct, je to, že skutečné lidské životy mají právě takovouto hrdinskou a mytickou povahu. [...] Mýtus je cenný právě tím, že bere všechny nám tak dobře známé věci a vrací jim bohatství významů, předtím skryté pod „závojem zevšednění“. Dítě si dokáže užít jinak nudnou porci studeného masa, když předstírá, že je z bizona, kterého právě samo lukem usmrtilo. A dítě je moudré. Skutečné maso se k němu vrací mnohem chutnější, neboť bylo právě ponořeno do příběhu – mohli byste říct, že teprve teď je opravdové. Pokud vás unavuje skutečná krajina, podívejte se na ni v zrcadle. Když umístíte chléb, zlato, koně, jablko nebo pěšiny pod nohama do mýtu, nevzdalujeme se tak skutečnosti – znovu ji objevujeme. Dokud nám příběh zůstává v hlavě, skutečné věci jsou více samy sebou. Kniha, o níž mluvíme, takto zachází nejen s vodou a chlebem, ale také s dobrem a zlem, s nezměrnými hrozbami, co na nás číhají, s našimi trýzněmi i radostmi. Když jsou ponořené v mýtu, vidíme je náhle jasněji.

Tahle kniha je příliš nápaditá, příliš vydatná, než aby nad ní bylo možné vynést definitivní soud. [...] Ale hned víme, že s námi udělala divy. Už nejsme tak úplně ti stejní lidé jako dřív.²

2 C. S. Lewis v časopise *Time and Tide*, 14. srpna 1954 a 22. října 1955; in L. WALMSLEY (ed.): *C. S. Lewis: Essay Collection and Other Short Pieces*. London, HarperCollins 2000.

Pán prstenů uzdravuje naši kulturu stejně jako naše duše. Dává nám cosi cenného, co se v moderní literatuře vyskytuje jen vzácně: totiž hrdinství. Je přímo voláním k heroismu, je jako rohanský roh, který Smíšek dostal od Théodena a jímž vyburcoval hobity v Kraji z jejich rozpačité poddajnosti a pasivity k tomu, aby svrhli utlačovatele nejprve v srdci a potom i ve společnosti.

Nejhlubší uzdravení je uzdravením nejhlubší rány. Nejhlubší rána je nenaplněnost nejhlubší potřeby. Nejhlubší potřeba je potřeba smyslu, cíle a naděje. A to je právě to, co nám *Pán prstenů* poskytuje. Jak napsal C. S. Lewis: „Nejzřejmější kouzlo této knihy je možná i jejím kouzlem nejhlubším: »I tenkrát vládl žal a kupila se tma, velká statečnost a velké činy však také nebyly docela marné.« *Nebyly docela marné* – právě zde tkví strážlivý středobod mezi iluzí a deziluzí.“³

Clyde Kilby se zmiňuje, jak mu „kdośi napsal o šestákově, který po dočtení *Pána prstenů* dva dny proplakal. Myslím,“ pokračuje, „že to musel být pláč volající z pustiny po životě, radosti a smyslu.“⁴

Velikost *Pána prstenů* je v jeho filozofii

Každé vyprávění, ať už krátké nebo dlouhé, má pět prvků. Obvykle se nazývají 1. příběh, 2. postavy, 3. prostředí,

3 Tamtéž.

4 C. KILBY: *Tolkien and the Silmarillion*. Wheaton, Harold Shaw Publishers 1976, s. 79.

4. kompozice a styl a 5. téma. Mohli bychom je ve stejném pořadí označit také za 1. zápletka, 2. osoby, 3. místo a čas děje, 4. provedení a 5. moudrost. Řecké slovo *filosofia* znamená „lásku k moudrosti“. Filozofie daného vyprávění je tedy jedním z jeho pěti základních prvků.

Který z těchto prvků dělá *Pána prstenů* úspěšným? Všech pět. Aby umělecké dílo bylo opravdu velké, musí být takovým po všech stránkách, ne pouze z jediné, stejně jako zdravé tělo musí být zdravé ve všech svých orgánech, zdravá duše ve všech svých mohutnostech (rozum, vůle a city) a mravní jednání ve všech svých aspektech (skutek, úmysl a okolnosti).

Velké vyprávění musí mít především zajímavý příběh, dobrou zápletku, pozoruhodné skutky, prostě něco, co stojí za námahu. Nemůžete napsat velké vyprávění o něčem takovém, jako je záchrana knoflíku na halence. Můžete ho nicméně napsat o záchraně světa, což je přesně to, co udělal Tolkien.

Za druhé, velké vyprávění musí mít také pořádné postavy nebo alespoň jednu pořádnou postavu (nebo přinejmenším pořádně vykreslenou), s níž by se čtenáři mohli ztotožnit, v níž by mohli najít svou identitu. Duševně, představivostí, *se stáváme* postavami příběhu. A ten nemůže být velký, pokud nás nevtáhne, nesvlékne z našich těl a nevystaví mimotělním zážitkům, totiž *ex-stázi*, doslova „stání mimo sebe v jiném“. Velká vyprávění nám – na rovině fantazie – poskytují milost mystické zkušenosti.

Téměř se všemi Tolkienovými postavami se můžeme takto ztotožnit, dokonce i s enty. Kdo by si byl pomyslel, že

nějaký autor dokáže dospělé lidské bytosti přesvědčit o *mluvících stromech*? A pokud jde o hobity: který jiný spisovatel kdy úspěšně vytvořil docela nový *druh*? A kdo jiný kdy přišel s věrohodnějšími elfy? *Víme*, že tohle jsou skuteční elfové: nejspíš v sobě někde nosíme skrytý detektor elfství, jakýsi jungiánský archetyp pravé elfskosti. Dokonce i neoduševnělé věci – lesy, rohy, meče – jsou tu postavami s pozoruhodnou a věrohodnou „povahou“.

Za třetí, velké vyprávění by se také mělo odehrávat v pořádném prostředí, v zajímavém světě. Někdy je to důvěrně známá část tohoto světa, někdy docela cizí část tohoto světa a někdy jiný svět. Dějištěm *Pána prstenů* však *není* jiný svět, ale historicky cizí část tohoto světa: jeho mytická minulost. „Středozem“ je jen staré jméno pro „třetí balvan od slunce“.

Někdy má prostředí minimální význam (například ve *Třech mušketýrech* – v knize, ne ve filmu). Jindy ho má naprosto zásadní a stává se tím nejpozoruhodnějším prvkem celého vyprávění (například ve *Městě radosti* /„City of Joy“/ – opět v knize, ne ve filmu; anebo ve sci-fi klasice Hala Clementa *Gravitační mise* /„Mission of Gravity“/). Důležitost prostředí se mění podle žánru. Největší je v případě eposu, nejmenší v případě dramatu.

Pro mnohé čtenáře je dějiště – sama Středozem – tím vůbec nejpodmanivějším prvkem *Pána prstenů*. V Americe (legálně) i v Kazachstánu (ilegálně) se lidé scházejí pod širým nebem, aby společně sehráli příběh knihy. Využívají k tomu mnoho hektarů půdy, spousty kostymovaných postav (které většinou